

Landet. Derfor vil et Forslag som det, man her stiller, ganske uvægerligt udover at forøge Udgiften til Aldersrenten med et ikke helt ubetydeligt Beløb, henimod 5 Mill. Kr., medføre Konsekvenser paa andre Omraader af en ganske uoverskuelig Rækkevidde. Derfor forekommer det Mindretallet at være, jeg vil ikke sige letsindigt, men i hvert Tilfælde Resultatet af en ret overfladisk Overvejelse af denne Sag, naar man mener at kunne fastholde Forslaget, selv i den afdæmpede Form, det nu har faaet i Sammenligning med, hvad den højtærede Minister havde foreslaaet, for Tvangsmomentet er jo strøget og Skønsmomentet indført i Stedet for. Ikke desto mindre maa vi, som sagt, baade paa Grund af Takstændringerne, som ikke taler til Fordel for den Grundbetragtning, paa hvilken dette Forslag hviler, og paa Grund af Udgiftsforøgelsen, som Forslaget vil foranledige, og paa Grund af de uoverskuelige Konsekvenser, det vil kunne medføre paa andre Udgiftsomraader indenfor Statsadministrationen, bestemt fraaade, at man skridter til Gennemførelsen af en saadan Ændring.

At Skønnet paa disse to Omraader har afløst Tvangen, er for saa vidt et ganske interessant politisk Fænomen. Jeg vil minde ærede Medlemmer af det høje Ting om, hvem det er, der under tidligere Forhandlinger om denne Sag har gjort sig stærkt til Talsmand for Fastholdelsen af et vist Skøn paa hele det Omraade, vi her beskæftiger os med. Det er ikke Regeringspartiet, men det er, om jeg saa maa kalde det, Støttepartiet, og det turde dog nok være Udtryk for dette Partis afgørende Indflydelse ogsaa paa disse Sager, naar vi nu her møder Skønnet i Renkultur. Ja, jeg ved, at der i en overfor Regeringen og Socialdemokratiet venligsindet Presse ikke ganske sjælden siges, at et er det at regere og noget helt andet er det at styre, og det erfarer jo ogsaa den højtærede Indenrigsminister ved denne Lejlighed, at der er en ikke uvæsentlig Forskel paa disse to Ting.

Nu har da Flertallet i Erkendelsen af det urimelige i den Forøgelse af Aldersrentenydernes Tal, som den højtærede Minister foreslog, og i den ganske væsentlige Forhøjelse af samtlige Sæts, baade for dem, der intet har, og for dem, der har i Aldersrentelovens Forstand betragtelige Indtægter og Formuer, opstillet en Skala, som findes under Ændringsforslag Nr. 7, og som den ærede socialdemokratiske Ordfører som Ordfører for Flertallet har gjort Rede for. Det er, som sagt, meget

glædeligt, at ogsaa Flertallet, specielt Socialdemokratiet, nu indser det ganske urimelige og finansielt uoverkommelige i det, den højtærede Minister oprindeligt har foreslaaet, men det er rigtignok beklageligt, at man søger at rette paa Sagen ved et saa højt uheldigt udformet Forslag som det, der er stillet under Nr. 7.

Den Løsning, man her forsøger, er i overordentlig Grad uheldig. I Stedet for en jævnt glidende Skala for Indtægters og Formuers Indflydelse paa Aldersrentenydelsens Størrelse som den, der findes i den gældende Lov, og som det var let at indføre, ogsaa med Fastholdelse af de Principper, som nu skal fastslaaes, har man indført, hvad jeg vil kalde, en Hoppe-skala, en Skala, som er baade teoretisk, praktisk og teknisk et overordentligt Tilbageskridt, og en Skala, føler jeg mig overbevist om, som i det lange Løb under denne Sags videre Behandling her paa Rigsdagen — og vi tør jo ikke forvente, at den vil blive færdigbehandlet i indeværende Rigsdagssamling, som formentlig snart slutter — overhovedet ikke vil kunne fastholdes. Hvad er det nemlig, man her gør? Ja, man formindsker i betydelig Grad de fradragsfrie Beløb, og det er i Virkeligheden ogsaa den eneste Vej, der er fremkommelig; naar man vil søge en Ordning, hvorved de, der intet har eller kun meget lidt, kan faa mere, end de hidtil har faaet, medens de, der har en i Aldersrentelovens Forstand betydelig Indkomst og Formue, og som nu har Adgang til at faa Aldersrente, fremtidig bliver udelukket fra denne, er det den eneste Vej, der kan følges. Jeg skal ikke kritisere de fradragsfrie Beløb op til 299 Kr. for Ægtepar eller 199 Kr. for enlig stillede Personer, selv om man naturligvis ved, som vi foreslaar, at gaa lidt længere ned med de fradragsfrie Beløb kunde gøre selve Virkningen af denne Tankes Gennemførelse mere effektiv, end Tilfældet er i Flertallets Forslag; men det, man ganske bestemt maa vende sig imod, er, at der for Intervaller paa 100 Kr. i Henseende til Indtægt fremtidig skal gives Aldersrentenydere den samme Aldersrente. Den Aldersrentenyder, der har en Indkomst af 400 Kr., og den, der har en Indkomst af 499 Kr., skal efter Flertallets Forslag have den samme Aldersrente, og det er jo en fuldkommen ubillig Ting. Man vilde kunne sige, at det var rimeligt, hvis vi her bevægede os paa Indkomster, hvor 100 Kr. mere eller mindre ikke spiller nogen Rolle, men da vi her bevæger os paa et Indkomstniveau,